

Averøyan
Emma

TIENHAARASSA

HARRIET HEGSTAD

5

SAGA
EGMONT

Harriet Hegstad

Tienhaarassa

Averøyan Emma

Suomentanut Sakari Helvamo

SAGA Egmont

Tienhaarassa – Averøyen Emma

Cover image: Shutterstock
Translated by Sakari Helvamo

Original title: *Offerlam*

Original language: Norwegian (Bokmål)

Copyright ©2016, 2023 Harriet Hegstad and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727099057

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Henkilöt:

Emma Vik	
Johannes Vik	Emman kaksoisveli
Jacob Vik	Emman vanhempi veli
Ragna Vik	Emman nuorempi sisko
Karen ja Peder Vik	Emman vanhemmat
Serine ja Einar Dal	Vikin perheen naapurit
Olav, Tore, Synnøve, Dagny ja Grete Dal	Dalin perheen lapset
Augusta Vik	Emman täti, ompelijatar
Nicolai Thorp	taidemaalari
Jens Skaret	vanhapoika naapurin ukko
Kåre Dal	Olavin setä

Miten edellinen kirja päättyi:

Vei aikansa ennen kuin Ragna nukahti. Emma ja Augusta istuivat sillä välin odottamassa olohuoneen puolella. He puhuivat hiljaa keskenään ja miettivät kuumeisesti, mitä uutisia Karen toisi. Vihdoin äiti palasi yläkerrasta, veti syvään henkeä ja käänsi katseensa heihin.

– Ymmärrän hyvin, että haluatte jo kuulla, mitä minulla on kerrottavana, hän sanoi hiljaa ja vilkaisi kelloa, joka juuri löi kymmenen raskasta lyöntiä. – Asia koskee Toraa, minkä varmasti jo arvasitte.

– Niin vähän aavistimmekin. Emma hivuttautui aivan tuolinsa reunalle. – Mitä on tapahtunut?

– Nimismies palasi eilen puhumaan Pederin kanssa...

– Kutsuiko isä nimismiehen? Emma katseli äitiä suurin silmin.

– Ei, vaan tohtori. Hän... Karen pyyhki silmiään. – Hän oli huomannut jälkiä Toran kaulalla huivin alla ja mustelmia tämän käsivarsissa.

– Olin siis oikeassa epäilyksineni. Emma ei enää voinut pidätellä kyyneliään. – Miten hirveää! Hänet siis tapettiin ja... ja...

– Niin, Emma. Tora tapettiin... Äiti laski katseensa ja puristi käsiä tiukasti sylissään. – Ja hän odotti lasta, hän sanoi hiljaa. – Siinä varmasti syykin sille, että hänet tapettiin. Teon toivottiin näyttävän itsemurhalta.

– Herran tähden! Augusta nosti käden sydämelleen. – Kuka ikimaailmassa voi tehdä jotakin sellaista puolustuskyvyttömälle tyttöparalle?

– Siitä minä ja Pederkin puhuimme eilisiltana, mutta tänään aamulla Dagny saapui juosten kertomaan, että nimismies on saanut syyllisen kiinni.

– Näin nopeasti? Augusta katseli Karenia hämmästyneenä. – Antoiko tekijä itsensä ilmi?

– Ei tietääkseni.

Emmaa alkoi huimata, ja hän tunsu voivansa pahoin. Hän näki sielunsa silmin Synnøven venevajassa. Oliko kyseessä sama mies?

– Tiedätkö sinä, kuka se oli, äiti? hän kuiskasi. – Tunnummeko me hänet?

Äiti kuivasi kyynelleen ja nyökkäsi.

– Kyllä, Emma. Me tunnemme hänet.

1

Kesä 1911

Emma tuijotti äitiä. Tämän silmissä erottui tuskantäyteinen suru, jonka alta kumpusi viha sitä kohtaan, joka oli riistänyt Toralta hengen. Huimaus pakotti Emman lyyhistymään tuolille. Sydän hakkasi rinnassa, kurkkua kuristi. Seinäkello löi samalla hetkellä kymmenesti.

– Kuka, äiti? Emma sai vaivoin takellelluksi. – Kuka?

Äiti laski katseensa alas ja hypisteli käsiään sylissä. Poskille nousi vaisu puna. Huoneen painostava hiljaisuus oli rikkomaton lukuun ottamatta ikkunaa vasten poukkoilevan kärpäsen surinaa.

– Tobias.

– Tobias? Emma tuijotti äitiä lamaantuneena. Hän ei voinut uskoa kuulemaansa.

– Puhutteko te Dordin pojasta? Tädin katse harhaili kummankin kasvoilla, kunnes se kiinnittyi äitiin. – Häinkö?

Äiti nyökkäsi hiljaa ja veti henkeä ääni väristen.

– Niin, Augusta. Hän.

Emma pudisteli epäuskoisena päätään. Oli täytynyt tapahtua hirvittävä väärinkäsitys. Tobias ei ikimailmassa olisi ryhtynyt sellaiseen kauheaan tekoon. Poika, joka ei kyennyt tekemään pahaa edes ampiaiselle ja joka aina hoivasi loukkaantuneita eläimiä ja lintuja ja päästi ne taas terveinä takaisin vapauteen.

– Ei se voi olla hän, Emma puuskahti. – Nimismiehen on täytynyt painostaa hänet tunnustamaan. Tobias ei ikinä...

– Hän on tunnustanut, Emma, äidin ääni keskeytti hänet, – eikä nimismies tekisi sellaista. Hän on suoraselkäinen ja läpeensä säntillinen mies. Jos Tobias on tunnustanut, meidän on uskottava siihen, että hän on syyllinen.

– Mutta äiti... Emma sulki silmänsä ja tunsi huonovointisuuden nousevan kurkussa sitä mukaa, kun kammottava kuva Torasta lojumassa uhrikivellä palasi mieleen. Olisiko Tobias tappanut tytön ja jättänyt tämän kivelle? Mikään ei käynyt järkeen. – En suostu uskomaan, että se oli hän, äiti.

– Tiedän, ettet halua uskoa sitä, Emma. Äidin katse oli uupunut. – Mutta kuinka hyvin edes tunnet Tobiaksen? Voin laskea yhden käden sormilla ne kerrat, kun hän on kyläillyt meillä, enkä muista teidän koskaan leikkineen heidän luonaan.

– Olimme me siellä toisinaan. Emme kyllä erityisen mielellämme.

– Miksi ette? Täti tarkkaili häntä. – Siksikö, että Tobias oli erilainen kuin muut?

Vanhat muistot nousivat hitaasti mieleen. Oliko se vain sen takia? Kerran Johannes ja hän olivat olleet leikkimässä Holtetin lähistöllä. Tobiaskin oli ollut heidän kanssaan, ja tämä oli halunnut kovasti, että he menisivät katsomaan Holtetin

vastasyntyntä vasikkaa. He olivat suunnanneet navettaan kysymättä lupaa. Tobias oli kiivennyt vasikkakarsinaan horjuvajalkaisen poikasen luokse, ja Emma ja Johannes olivat taputelleet ja silitelleet sitä aidan toiselta puolelta. Juuri silloin Tobiaksen isä oli ilmestynyt navetan ovensuuhun. Pitkä ja tumma hahmo pihalta kantautuvaa valoa vasten. Isä oli ollut vihasta suunniltaan, Emma muisti sen vieläkin. Holtet oli käskennyt heitä painumaan kotiinsa ja lopettamaan poikansa kiusaamisen. Emma oli suuttunut. Tobiaksen kiusaamisen? He eivät olleet tehneet mitään sen tapaistakaan. Emma ei kuitenkaan ollut uskaltanut väittää vastaan, vaan puikahtanut navetasta isännän ohi ja ampaissut karkuun. Nyt vuosia myöhemminkin Emma saattoi yhä tuntea miehen kylmän ja raivoisan katseen, joka oli silloin porautunut häneen.

– Ei, Emma sanoi vakaasti. – Tobias oli aina lauhkea kuin lammas. Hän halusi aina leikkiä yhdessä, muttei koskaan saanut.

– Miksei saanut? Täti katseli häntä kummissaan.

– En ole varma. Emma koetti muistella. – Hänen vanhempiensa kaiketi luulivat, että pilailisimme hänen kustannuksellaan. Tietysti me joskus laskimme hänestä leikkiä, Emma lisäsi huokaisten. – Kaikki tietävät, miten julmia lapset voivat olla. Toisinaan se taas oli Olav, jota härnättiin... tai joku muu meistä, Emma lisäsi nopeasti.

– Erikoisia siellä on kyllä aina oltu, äiti huomautti kärkevästi.

– Mitä muutakaan voi toisaalta odottaa, kun isä on mustalainen.

Emma katsahti järkyttyneenä äitiin.

– Äiti! Tobiaksen vamma johtuu vaikeasta synnytyksestä. Ei kai sillä ole mitään tekemistä sen kanssa, että hänen isänsä on mustalainen?

Äiti punastui.

– Ei tietenkään. Mutta jos pojan olisi annettu leikkiä vapaammin ihmisten ilmoilla, hänestä ei ehkä olisi tullut sellaista erakkoa. He antavat hänen tuskin poistua pihasta.

– Olkoonkin sitten erakko, mutta ei kai hän itse sille mitään voi, että hänen aivoissaan on jotain? Mutta murhaaja hän ei ole. Emma ravisti päättäväisesti päätään. – Niin moni asia ei täsmää. Tora odotti lasta. Kuvitteletteko todella, että Tobias oli lapsen isä? Tora ei sietänyt Tobiasta silmissään. Muistan kerrankin Johanneksen sanoneen Toralle, että tästä ja Tobiaksesta tulisi hyvä pari. Tora suuttui niin, ettei suostunut pitkään aikaan edes puhumaan Johannekselle.

– Tobias on voinut maata hänet väkisin. Täti katseli eteensä ja vaikutti etäiseltä. – Ja tappaa hänet sitten peittääkseen hirveän tekonsa.

Emma pudisti päätään.

– Uskotko tuohon itsekään, täti?

– En tiedä, mihin uskon, enkä edes tunne koko poikaa. Täti katsahti siskoonsa. – Uskotko tosissasi, että hän on syyllinen?

– Mitä muutakaan voisimme uskoa? Kaikki sanovat, että hän on tunnustanut, eikä hänkään ole niin tyhmä, että menisi tunnustamaan jotain, mitä ei ole tehnyt.

– Älä ole niin varma, äiti. Emma ei antanut vakuuttaa itseään.

– Tora paljasti Dagnylle, että oli tavannut jonkun miehen, jonka kanssa aikoi naimisiin. Jonkun, jonka hän oli tavannut metsässä. Jos asia on niin, miten kyse olisi voinut olla Tobiaksesta? Hän *inhosi* Tobiasta! Siinä ei yksinkertaisesti ole mitään järkeä.

– Niin sinä sanot, Emma, ja Dagny kertoi kyllä nimismiehelle keskustelustaan Toran kanssa. Mutta mitä me voimme asialle tehdä?

– *Jotain* meidän on voitava tehdä.

– Emma rakas. Äiti katsoi häntä anelevasti. – Pyydän, älä mene sekaantumaan tähän.

– Sinustako on reilua, jos viaton joutuu vankilaan? Emma tivasi kiihtyneesti.

– Ei tietenkään ole, enkä minäkään sitä paitsi tahdo uskoa, että he olisivat olleet pari. Hyvänen aika, Dordihan tuskin päästää poikaa silmistään. Ei ole koskaan päästänytkään.

– Siinä sinä näet, äiti. Aivan liian moni asia ei käy yhteen.

– Dordi parka! täti huokaisi raskaasti. Voin hyvin kuvitella, miten vaikeaa hänellä on. No, miehellä tietysti myös. Heillähän oli vain tämä yksi lapsi.

– Niin. Dordi oli kuolla synnytykseen. Kun lapsi vihdoin saatiin ulos, se oli kokonaan sininen. Oli suoranainen ihme, että se selvisi. Äiti huokaisi. – Pojalle jäi tietysti pysyviä vammoja, niin kuin tiedämme. Poloinen raukka. Oikea käsi ja jalka eivät ole koskaan toimineet kunnolla, ja päähänkin tuli jotain. Dordi oli itse vuoteenomana yli kaksi kuukautta, eivätkä he koskaan hankkineet lisää lapsia.

Augustan kasvoilla käväisi kivulias häivähdys.

– Kaikki eivät ole niin onnellisia, että heitä siunattaisiin lapsikatraalla, Karen, hän mumisi hiljaa ja nousi tuolilta. – Luulen, että vetäydyn nukkumaan. Sinäkin olet varmasti väsynyt, sisko?

– Jaksan tuskin pysyä hereillä, vaikka en ole tehnyt mitään koko päivänä. Äiti venytteli käsiään päänsä takana ja katsoi vielä anovasti Emmaa.

– Älä vaivaa liikaa päätäsi tapahtumilla, kulta. Jos Tobias on syytön, se saadaan kyllä selville.

– Vaan entä jos ei saada ja hänet tuomitaan, vaikka on syytön? Mitä sitten, äiti?

Emma makasi hiljaa sängyssä ja kuunteli, kuinka olohuoneen seinäkello löi kaksitoista raskasta lyöntiä, sitten yhden... kaksi... Mutta uni ei tullut. Hän vääntyili ja kääntyili, mutta ajatukset eivät lakanneet piinaamasta. Kuluneet lyhyet kesäviikot palautuivat mieleen muisto kerrallaan. Ensitapaaminen Nicolain kanssa ja tämän uteliaisuus häntä kohtaan. Nicolai oli sanonut, että Emmalla oli lahjoja ja että hänestä voisi vielä tulla kuuluisa taiteilija, jos hän vain päättäisi valita sen polun.

Emma hautasi kasvonsa tyynyyn. Tuon miehen varaanko hänen pitäisi uskoa koko tulevaisuutensa? Pelkkiin suuriin sanoihin, jotka oli selvästi lausuttu huolettomasti ja vailla tarkoitusta. Mieleen palasivat myös tanssit, joiden aikana Synnøve oli kadonnut ja löytnyt myöhemmin venevajalta keho ruhjeilla ja miehusta revenneenä. Kuka tyttöön oli kajonnut? Tobiasko? Ei siinä ollut järkeä. Mutta entä jos Tobias olikin syyllinen Toran kuolemaan? Siinä tapauksessa kotiseudulla liikkui kaksi väkivallantekijää. Ja mikä oli sen todennäköisyys niin pienellä tienoolla?

Emma kääntyi selälleen ja jäi tuijottamaan kattoa, risti sitten kädet rinnalle ja koetti sulkea silmänsä, mutta ajatuksilta ei päässyt karkuun. Pitäisikö hänen kertoa nimismiehelle Synnøvestä? Eikö nimismiehellä ollut vaitiolovelvollisuus?

Emma näki mielessään Synnøven sinä päivänä, kun he olivat puhuneet toisilleen. Kun Synnøve oli näyttänyt veistä ja sanonut tappavansa hänet. *Hänet*? Miksei hän sanonut Tobiaksen? Synnøve tunsı pojan hyvin, vaikka ei pitänyt kukaan tästä siksi, että poika oli hänen sanojensa mukaan ruma ja tyhmä. Kömpelö keho, puheongelmat, kummallinen nauru... Synnøvelle ei olisi tuottanut vaikeuksia tönäistä poikaa kauemmas ja juosta tältä

pakoon. Emma jäykistyi ja nousi istumaan sängylle; *oikea käsi ja jalka eivät ole koskaan toimineet kunnolla*... Äidin sanat. Siinä oli tietysti syy pojan ontuvalle kävelyllä. Emma oli itsekin kiinnittänyt siihen huomiota, mutta Tobias oli kuka oli. Poika, joka ei sopinut joukkoon ja jonka omituinen käyttäytyminen herätti aina heissä epäluuloa. Olisiko tästä ollut nostamaan Tora uhrikivelle? Kuva ikuista untaan nukkuvasta Torasta palasi mieleen. Mitään merkkejä ei ollut löytynyt siitä, että Tora olisi koettanut puolustautua. Toinen käsi oli puristunut kukkakimpun ympärille, ja hiukset laskeutuivat vapaina kiven ylle. Toralla oli aina ollut tapana pitää hiuksiaan kranssilla. Ainoa tappeluun viittaava merkki oli ollut kiven vierestä löytynyt koru. Korun ketju oli ollut rikki.

Se ei voinut olla Tobias... Miksi poika siis oli tunnustanut?

– Aslak tekee mitä vain, jos se hyödyttää häntä jotenkin. Hänen mielessään ei ole muuta kuin raha ja valta... Augusta hengitti kiivaasti. – Usko minua, tiedän mistä puhun. Hän katseli siskoaan katkera ilme kasvoillaan. Siskokset istuivat keittiönpöydän ääressä aamiaisella. Kello oli kahdeksan, mutta hereillä olivat vasta he kaksi. Ragna ja Emma nukkuivat yhä, joten heillä oli tilaisuus puhua.

– Aslak on yksi heittiö ja on aina ollutkin, mutta tämä menee liian pitkälle, Augusta. Et voi tosissasi uskoa, että hän tekisi sellaista. Heitä koko asia mielestäsi, sisko rakas.

– Heittäisin jos voisin, mutta en voi mitään sille, mitä itse näin.

– Mitä sitten ajattelit tehdä? Ottaa yhteyttä virkavaltaan ja sanoa, että uskot Aslakin työntäneen vaimonsa alas rappusista? Eivät he sinua usko. Etkä sitä paitsi saa unohtaa, että olet itse

ollut hänen kanssaan yhdessä. He sanoisivat vain, että yrität mustasukkaisuuttasi lavastaa hänet syylliseksi.

– Tiedän sen, Karen, ja olen pahoillani, että edes sanoin mitään, mutta sinä olet ainoa, jolle voin purkaa sydäntäni. Muistan sen aina uudestaan joka yö. Se piirtyy niin elävästi mieleeni yhä uudelleen...

– Unohda jo koko asia, sanoin, Karen korotti ääntään. – Sinua ei uskottaisi. Ja jos sittenkin olet oikeassa... Luoja yksin tietää, mitä se mies voi keksiä, jos hän kokee tulleen ajetuksi nurkkaan.

– Hah! Minä en häntä pelkää.

– Ehkä sinun pitäisi, jos se mitä sanot on totta.

– Yrittäköön vain pelotella! Augustan kylmä katse välkähteli.

– Tiedätkö mitä, Karen, melkein toivon, että hän yrittäisi.

– Älä edes leikilläsi sano noin! Karen vavahti. – Millä voisit puolustautua aikuista ja raavasta miestä vastaan? Sinä ihan säikäytät minua joskus. Etkö voisi unohtaa jo menneet ja suunnata katseesi tulevaisuuteen?

– Kun hän keikkuu naapurissa? Helppo sinun on sanoa. Etkä sitä paitsi tiedä kaikkea.

– Kerro minulle sitten. Karen katsoi hievahtamatta siskoaan.

– Tämä viha ei voi jatkua, Augusta. Se syö sinua sisältäpäin, mutta häntä se ei liikuta tippaakaan. Usko jo minua, minä tiedän.

– Ketä sinä muka olisit koskaan vihannut?

– Vihannut, inhonnut, kamppaillut epätoivoa vastaan. Kyllä vain, kaikki se on minulle tuttua. Elfridan kuoleman jälkeen tunsin raastavaa vihaa sitä kohtalon oikkua kohtaan, joka otti hänet minulta. Raivoa Jumalaa kohtaan. Minä, joka olen aina uskonut hänelle suruni ja murheeni. Oli aika, kun en kyennyt

edes rukoilemaan, sillä ympärillä oli vain pimeyttä ja rukoukset häilyivät voimattomina ontossa rinnan sopukassa. Halusin vain vastauksia, mutta pyyntöni eivät synnyttäneet vastakaikua. Ne hukkuivat hiljaisuuteen.

– Rakas. Augusta laski kätensä Karenin kädelle ja kuivasi kyyneleitä. – Anna minulle anteeksi, jos voit. Mitä murheita minulla onkaan, ne kalpenevat sinun koettelemustesi rinnalla. Ja mitä valittamista minulla edes on... no, elämäni on tietysti ollut yksinäistä, mutta toivon asioiden muuttuvan parempaan päin, kun saan etäisyyttä kaikkeen.

Karenin jäi katselemaan Augustaa silmät suurina.

– Olet siis yhä lähdössä Amerikkaan?

– Olen tietysti. Augusta vilkaisi siskoaan kummissaan. –
Olitko kuvitellut muuta?

– Olin... tai en tiedä. Et enää puhunut asiasta, ja ajattelin...

– ...että olin luopunut siitä kokonaan? Augusta hymyili. – Ei.
En ole. Kevään koittaessa minä lähden.

– Etkä muuta mieltäsi, vaikka rukoilisin sinua jäämään?

Augusta pudisti kieltävästi päätään.

– En, rakas, vaikka sydämeni itkeekin, että joudun eroamaan sinusta. Tiedät, miten paljon rakastan teistä jokaista. Augusta katsoi ulos ikkunasta ajatuksiinsa uppoutuneena. – Tulen vielä takaisin, Karen. Muutaman vuoden päästä... kenties kolmen. En ole päättänyt lopullisesti. Mutta asiasta puheen ollen... Augusta kääntyi taas katsomaan Karenia. – Onko Peder kuullut Alfredista viime aikoina?

Karen mietti hetken.

– Ei. Emme ole saaneet kirjettä sitten viime joulun. Hänellä on ollut tapana kirjoittaa keväisin, mutta emme ole vielä kuulleet hänestä.

– En minäkään. Augusta uppoutui taas mietteisiinsä. –
Toivotaan, että heillä on kaikki kunnossa.

– Varmasti on. Olisimme muuten saaneet viestin. Karen
katseli anoen siskoaan. – Pyydän sinua harkitsemaan tarkkaan,
onko tämä se mitä haluat, Augusta. Sinulla on koko talvi aikaa.
Tiedä kuitenkin, ettei ruoho ole sen vihreämpää meren
tuollakaan puolen.

– Kuka tietää, sisko, ehkä onkin, Augusta hymähti. – Ehkä
löydänkin sieltä itselleni rikkaan miehen? Olen kuullut, että niitä
kasvaa siellä puissa.

– Kunhan kerskailevat vain, Karen vastasi. – Sinun ei pidä
uskoa kaikkea, mitä kuulet... Hän vaikenä äkisti kuullessaan
takaansa äänen. Emma oli ilmestynyt oviaukkoon ja oikoi
palmikkoaan silmät vielä puoliksi ummessa.

– Huomenta. Miksi ette herättäneet minua? Minulla ei ollut
aavistustakaan, että kello on jo näin paljon.

– Ei hätää, Augusta hymyili. – Otamme tänään rauhassa.
Lupasin Karenille, että kävisimme kävelyllä kaupungilla, ja
luulenpa, että se sopii yläkerran unikeollekin.

– Minun pitäisi kaiketi herättää hänetkin. Karen nousi
pöydästä ja kiitti ruoasta. – Hänellä on totisesti kadehdittavat
unenlahjat.

– Niin kuin isälläänkin, Emma naurahti. – Etkö aina sanokin
niin, äiti?

2

He pääsivät vihdoin lähtemään. Ragna oli touhukkaalla päällä ja puhua pulputti kuin tunturilähde. Äiti piti pikkusiskoa kädestä ja yritti silloin tällöin maanitella tätä hiukan rauhoittumaan, mutta kaikki kehotukset kilpistyivät tytöstä tyystin. Emma huomasi äidin vilkaiseva pariinkin otteeseen laivanvarustajan taloa ja vaihtavan katseita tädin kanssa aivan kuin nämä olisivat lukeneet toistensa ajatuksia.

– Äiti, saanko ostaa nameja jäljelle jääneillä rahoilla? Ragna katseli äitiä.

– Kuinka paljon sinulle on jäänyt rahaa? äiti vastasi.

– Hm... vähän yli kruunu.

– Saat sinä sitten, mutta muista tarjota kotona muillekin.

– Muistan tietty. Ragna katsahti Emmaan. – Mitä sinä aiot ostaa?

– Mietin vielä. Emma katsoi hymyillen siskoaan. Tytön innokas säntäily oli hellyttävä näky. Silmät loistivat sinisinä, ja

Averøya, 1911: Tobias on tunnustanut Toran murhan, mutta Emma ei voi uskoa häntä syylliseksi. Kyseessä on sentään mies, jonka hän on tuntenut suurimman osan elämästään ja jota hän on aina pitänyt ystävällisenä ja väärinymmärrettyinä. Emma yrittää selvittää, mitä todella tapahtui. Palapelin palaset eivät kuitenkaan sovi yhteen, ja Emma kamppailee tehdäkseen mahdottomasta mahdollista.

Samaan aikaan Emma pohtii, milloin olisi oikea aika viedä suhde Olaviin seuraavalle tasolle tietäen, että jotkut päätökset ovat peruuttamattomia. Kun sitten eräs odottamaton päätös muuttaa heidän välistä dynamiikkaansa, elämä sellaisena kuin hän sen tuntee on vaakalaudalla.

Harriet Hegstad on norjalainen kirjailija. Hän on aiemmin kirjoittanut suosittuja novelleja ja romaaneja skandinaaviisiin viikkolehtiin ja osallistunut useisiin pohjoismaisiin kilpailuihin.